

דוד לוין

חמישה שירים

איה המלאך

איה המלאך
 שקם משכְּעָה, עֲלָה בְּסֵלָם
 וְדַעְתּוֹ לֹא הִשְׁתַּבְּשָׁה.
 מֵהַ תַּעֲשֶׂה אִשָּׁה שְׁזָרְעָה נוֹפְלִים.
 אִשָּׁה מִשְׁתַּטַּחַת עַל אֶבֶן מְאָה יָמִים.
 אִשָּׁה שְׂאִין בָּהּ רִצְפָה.
 אִשָּׁה שְׂאִין בָּהּ תִּקְרָה.
 כַּמָּה אֶפְשָׁר לְהִלֵּל לְקַלֵּל יָהּ.
 אִיהַּ הַמְּלָאךְ שִׁיגְאֵל מִחֲזָרוֹן דְּמָה.
 אִיהַּ הַמְּלָאךְ שִׁירִים אִשָּׁה עֵינֶיהָ אֶפְלָה.
 אִשָּׁה שְׁקִצִין הָעִיר יוֹדֵעַ כְּתַבְתָּהּ

אהבה זה נוף

אַהֲבָה זֶה נוֹף קְבוּעַ בְּפֶלֶס עֵינֶיךָ
 חִיוֵף מְהִלֵּךְ עַל שְׁפָתֶיךָ
 דְּלֵת נִפְתַּחַת לְכַהֲנֹת רַגְלֶיךָ
 אַהֲבָה זֶה מֵהַ שְׁהוּפֵךְ מְלֵה לְשִׁיר.
 עַד כָּאֵן בְּעֵנֶן אַהֲבָה שְׁבִדוּמָה לְתַפְלָה
 רְאוּי לְהִתְחִיל וּלְסַיֵּם בָּהּ יוֹמֵךְ.
 וְעַכְשָׁו עַל סְדָקִים.
 עַל דַּעַת יוֹצֵאת מִגְדָּרָה.
 עַל פְּצָצָה מִמְטוֹס נוֹפֵלֵת
 וְאִשָּׁה בְּמִקְלַחַת רְצָה לְחֲצוֹר. מִתְרוֹצְצֵת עִרְמָה. עֵינֶיהָ מִחֲפָשׁוֹת. עֵינֶיהָ עַל כְּנָה.
 נוֹפְלוֹת

וְהוּא לֹא צוֹעֵק וְלֹא צוֹחֵק וְלֹא בּוֹכֶה וְלֹא כּוֹאֵב
 רַק שְׂאוֹן מִים בְּחֶצֶר סוֹבֵב
 וּבְנֵה שְׁקֵט מְאוֹד.

התגובות: אלם. צווחה עולה ויורדת. יללה קטועה. יבבה. (הנפש מסרבת לקבל) זעקות קצרות נשימה. דיבור קמוט. (הנפש מערערת) שבבי מלים מותזים לכל עבר. (הנפש מבקשת להחזיר גלגל לאחור) שתיקה כרוכה במקבץ קולות. (הנפש רוקעת ברגלים) יללה מעורבת ביבבה. (הנפש נחלשת) בכי ארוך בפה פעור. (הנפש סחרחרה) הנפש זועקת לאאאאאאאאאאאאאאאא. הפה נשאר פעור. (הנפש שטוחה על הרצפה, מבקשת לצאת מן העולם ולא לשוב) לאמור אין ולא יהיה מזור. אין ולא תהיה ארוכה.

אין גבול

אֵין גְּבוּל לְכַח הַסְּפִיגָה שֶׁל הָאֹוִיר.
 הָאֹוִיר לֹא סוֹגֵר דְּלֵת. אֵין לוֹ יָד קָשָׁה
 הָאֹוִיר הוּא חֲמֵלָה.
 תְּרַצָּה אוֹר, יְהִיֵּה בּוֹ אוֹר. תְּרַצָּה חֶשֶׁךְ
 יְתַרְצָּה לְחֶשֶׁכָּה.
 כָּל מֵה שֶׁבֵּא בְּרוּךְ. כָּל מֵה שֶׁהוֹלֵךְ מְבַרְךְ.
 הָאֹוִיר לֹא מִתְעַרֵּב. נִמְנָע מִדַּעַה
 אֵף מִכָּל הַנִּכְנָס וְהַיּוֹצֵא, אוֹהֵב הָאֹוִיר
 אֶת הַרְעָדָה שְׁנוֹסְקִים בּוֹ צְלִילִים וּפְסוֹת
 שְׁקֵט קְצוּבִים. הָאֹוִיר אוֹהֵב מוּסִיקָה
 וְהוּא מְשֻׁהָה אוֹתָהּ בְּתוֹכוֹ כְּכֹל שֶׁעוֹלָה בְּיָדוֹ
 גַּם בְּאֶשֶׁר בָּאִים הַצְּלִילִים לְסוֹף דְּרָכָם
 וְהֵם נוֹפְלִים. עוֹמְדִים לְהִשְׁבֵּר לְרִסְיָסִים
 נוֹפֵחַ בָּהֶם הָאֹוִיר בְּדֵל חַיִּים.
 מוֹת נְשִׁיקָה קוֹבֵעַ הָאֹוִיר דִּין הַצְּלִילִים
 לְעֵבוֹר מִן הָעוֹלָם.
 פְּסוֹת הַשְּׁקֵט הַקְּצוּבוֹת מְזַכְּרוֹת לְאֹוִיר
 אֶת פְּנֵי אִמּוֹ שֶׁעָה שֶׁהִיָּתָה מִיְנִיקָה אוֹתוֹ
 וְהַצְּלִילִים, אֶת מְצֻמוּץ שְׁפִתָיו הַתְּאֵבוֹת
 שֶׁעָה שֶׁהָיוּ סוֹחֲטוֹת עֶסֶס מְשֻׁדָּה
 וּשְׁנִיָּהֶם יַחַד, אֶת הַלְמוֹת לְבָהּ – הַמוּסִיקָה
 גַּם רִיחָנִי בְּזוֹרְעוֹת אִמּוֹ.

בחלומי ואני בכפר אז"ר

בחלומי ואני בכפר אז"ר

ושמעון ורנה יוצאים מתדרם ונותנים לי כמדי יום את תחתוניהם למשמר בכיסי וחוזרים להזכירני דרוף להיות ולשיר את התקוה מיד בהנתן האות. זה השיר שיצאור את האנגלים על סוסייהם וכלביהם מעלות על המקום להגלותנו לקפריסין.

אין לסמוך על הים שיכבא ויסגור עליהם אומרים רנה ושמעון. לא אנחנו כאבותינו והים גם הוא לא מה שהיה, מה גם שעבר למקום אחר על מנת לשעשע עצמו בגלים גבוהים מכים בבינוניים מבלי העלות קצף. ואכן לא עברה שעה והאנגלים על סוסייהם וכלביהם נראו שועטים לעברנו ממרומי גבעות שעלו וצמחו לנגד עינינו. פיון שנתן האות החלו כל הנקלהים בשירה רמה של התקוה ואכן, מששמעו הסוסים והכלבים את המלים המרגשות "שנות אלפים", עצרו. נועצים טלפיהם בקרקע, למגנת לב הפרשים ומפקדם שהמשיכו לדרך ביהם אף ללא הועיל. נרגש עד בהונות רגלי הוצאתי מכיסי את תחתוניהם של רנה ושמעון והחיליתי מנפגף בהם לכל עבר סימן לישועתנו. אף פיון שהתחתונים לבנים היו, סברו הסוסים והכלבים שלהכנע אנו מבקשים והחלו נושפים ונוכחים, נחרצים לנפול עלינו. אותו רגע, הגיע בן גריון וקולו הגבוה והחד קרא "תחזקנה ידינו". כהרף עין, גדלו ידינו והתעצמו לאין שעור, ממחרים להכות באנגלים על סוסייהם וכלביהם. חושש לגורל חילוי, מנסים בכל כחם להחזיק באצבעות ידינו הסוגרות עליהם, קרא מפקדם בקול גדול – "אי ליק ג'וז" והוסיף שלא להגלותנו לקפריסין בא, אלא לקרוא לפנינו אגרת ששלח ג'ורג' הששי מלך בריטניה הגדולה ובה דברי שבח וברכה, על שעלה בידינו להקים ולקיים כפר נאה שנגות חובשי רעפים בתי וועצי פרי וגנים מעלי פרחים שביליו ואנשים דורשי שלום ברחובותיו וכבודו מקלס ומשבת, אמרה רנה שהיא בהריון מתקדם ושמעון שקלה תפוז אמר שבכונתה ללדת מדי שנה ובכף לקיים מצות פרו ומלאו ואני שלא ידעתי נפשי מגיל, אמרתי שטוב להיות בעד ארצנו. לזה הסכימו גם האנגלים ששרו על מקומם "ינצור האל את המלך" והזדרזו לפקדת מפקדם למהר על סוסייהם לעבר אנה שהגיחה נשאת על גלים רכים. "ידעתי שהים יחזור" אמר שמעון "ולא רק שחזר, לכפר אז"ר הגיע. כמה זמן אפשר לשהות במרחקים ולהשתמש בגלים גבוהים מכים בינוניים" ורנה אמרה "בית לא נוטשים ולים זכרון ארץ בהרבה מאלפים שנה" וכעוד אחרוני האנגלים עולים באנה ונשמעה צפירה לאות כי הגיעה השעה להרים עגן, פרצה מלחמה. אבל החלום לא אבה לקבלה.

אושר

אם כן, אִזִּי הִיָּה זֶה אֲשֶׁר לֹא נִסְלַח.
 הַלְהִיבָה הַמְלַחֶכֶת מֵאִפְלַת הָעֵלְתָה שֶׁהוּת מְזוּגָת.
 שְׁנוֹת עֲרַפֵּל מִחֲמִירוֹת. תַּחַת שְׁמֵשׁ אֲשֶׁר לֹא מְצָאָה מְחֶסֶה.
 יָמִים עֲשׂוּיִים חוֹל, דְּלִתוּתֵיהֶם בְּרָזָל. מִי תְהוֹם
 שְׁפֹשֵׁטוּ בְּלֶכֶן הָעֵינַיִם.
 הַקְשִׁי הִיָּה הַקְלוֹת הַבְּלָתִי נִסְבְּלַת לַעֲדוֹר בְּשִׁדּוּף.
 לְבָהוֹת לְלֹא מִחֶסֶם בְּרִיק, לִיצוֹר בְּבַחֲיִלָּה צוּרָה.
 מֵה שְׁעוֹר הִיָּה יָם מְרַמְזוּ רִיצָה לְמֶרְתָּקִים אֲרָפִים.
 מֵה שְׁעוֹר הִיָּה יָמִים חוֹלְפִים.
 מֵה שְׁעוֹר הִיָּה שְׁטוֹק 84.
 מֵה שְׁעוֹר הִיָּה פְרוֹק מְטֻעָנִים לְגוֹפִים אַחֲרִים.
 מֵה שְׁעוֹר הִיָּה סוּף נְעוּרִים.
 מֵה שְׁעוֹר, לֹא תָמִיד עוֹר.
 אֲתָה אָבָא, אִישׁ עָרֵב, נֶפֶשׁ חֲבוּלָה
 חִזְקֵן לְלֹא לְאוֹת, כָּל הַיָּמִים בָּיִם דְּאָגָה.
 אֲתָה שֶׁהַטְּבַת כָּל כֶּף לְהַתְפַּלֵּל מִבְּלִי לְבַקֵּשׁ
 אֲתָה שְׁכָל שְׁנֵי וּשְׁלִישֵׁי קִדִּישׁ עַל הוֹרִים
 סְבִים דוֹדִים דוֹדוֹת וּבְנֵי דוֹדִים
 אֲתָה שְׁפָרְנָסָה – יֵשׁ. אִין. יֵשׁ. אִין. יֵשׁ. אִין.
 בֶּן שְׁתֵּים עָשָׂרָה (כְּכַנְדָּה הַצְעִיר) יְתוּם שְׁלֹא זָרְתָה
 לוֹ שְׁעָה. הוּא אָבָא. אָבָא. אָרְבַּע וְאַרְבָּעִים שָׁנָה
 וְאֲתָה חֲמֵשִׁים תַּחַת אֶכֶן כְּבִדָּה וְאֲנִי אָבָא
 אָנָה אֲנִי בָּא. צוּבֵר נוֹפִים שְׁכֵמוֹתֵי. יֵלֵד
 שְׁרוּחוֹ בְּעֵרָה. הָעֵלְתָה שְׁרָפָה.
 וְאוּלֵי מְקַדֵּם עֲדִין לְדַבֵּר בְּזֶה
 כָּל עוֹד חֵיק הַזְּמַן חֵם וּמְזִין.
 קוֹצִים וְדוֹדָרִים מְעֵלִים כִּידוּעַ חֶמֶת אֵשׁ.
 עֵתָה, בְּאַרְצֵן הַבְּרָקָן וְאַבְרָשׁ
 מְקוּם שֶׁהַרְכַּב שְׁעוֹרָה. שְׁמֵרִים וּמֵים מְקוּמֵים
 עוֹשִׂים פְּלֵאִים. עָרֵב גַּם עָלֵי בָּא.
 עוֹמֵד מוֹל הַמְצוּדָה
 אֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת קוֹלְךָ יוֹרֵד
 רוֹאֶה אֶת יָדְךָ קוֹרְבָה לְאַחוּזוֹ בְּיָדֵי

כְּבֹאוֹתָהּ שֶׁבֶת עוֹמְדֵת מִחֶם בָּהּ
הִלְכְנוּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל לְחִזּוֹת
בְּדִלְתוֹת הַפְּתוּחוֹת לְתַפְלָה וּלְרִנָּה.
"אֵין יָפָה מְדִלֵת נִפְתַּחַת לְרוּחָה" אָמְרָת אֶז
"וְהָאֲחֵרָאֵי מִתְעוֹרְרֵי לְחֻמְלָה".